

hedsområdet tvinger borgmester efter borgmester til denne løsning.

Vi skal give de ældre en anstændig behandling, og her tænker jeg ikke, at vi har noget at lære af den socialdemokratiske ledelse i Københavns Kommune. Vi skal på sigt have en behandlingsgaranti for alle sygdomme, og vi har afsat midler til nedbringelse af ventelisterne.

Vi foreslår også nye tiltag på de mange områder, hvor regeringen har fejlet, bl.a. det retspolitiske. Det er uacceptabelt, at der går flere narkomaner ud af fængslerne end ind i fængslerne. Vi vil have flere narkofri afdelinger, og forsøget med behandlingsdomme skal gøres permanent i hele landet. Vi skal have skærpet en række strafammer, bl.a. for voldtægt og vold. Vi vil ikke acceptere, at prøveløsladelser er en ekspeditiønssag. Vi vil heller ikke acceptere, at borgere, der vinder en sag mod skattemyndighederne, må stå tilbage med en ubetalt regning, selv om de har fået ret. Alt dette ønsker vi at rette op på.

Vi foreslår stramminger på udlændingeområdet. Flygtninge, der tager på ferie i hjemlandet, skal have deres asylsag genoptaget. Kan man rejse på ferie i hjemlandet, tyder meget på, at flygtningene ikke længere har et egentligt beskyttelsesbehov. Permanent opholdstilladelse skal gives efter 7 år i landet mod nu efter 3 år. Integrationsydelsen skal genindføres, sagsbehandlingen effektiviseres og modersmålsundervisningen afskaffes. Ja, der er nok at tage fat på.

En større indsats på disse helt basale områder kræver, at der skæres ned for blusset på andre områder, og det har vi i modsætning til regeringen peget på.

Der er behov for at ruske op i den offentlige sektor og få gennemført effektiviseringer, særligt i administrationen. Den seneste budgetredøgørelse fra Finansministeriet viser, at produktiviteten i den offentlige sektor er faldet med 10 pct. i løbet af 1990'erne. I samme periode er produktiviteten i det private steget med ca. 20 pct. Der er tale om en himmelråbende forskel.

Vi må forvente, at den offentlige sektor under ét kan præstere en mindre årlig produktivitet fremgang eller effektivisering, f.eks. via bedre arbejdstilrettelæggelse, anvendelse af ny teknologi, billigere indkøb, udlïcitering m.v. På nogle områder er der store potentialer, mens mulighederne er mindre på andre områder, f.eks. når det gælder ældreområdet.

Det Radikale Venstre har i deres skatteudspil fra april indregnet besparelser via effektiviseringer på ca. 6 mia. kr. i den offentlige sektor. Vi

Konservative er mere beskedne. Vi har i al beskedenhed indregnet knap 1,5 mia. kr. i besparelser via en højere produktivitet i den statslige sektor med yderligere skærpede krav til administrationsudgifterne. Vi har også skåret i adgangen til reserver på statsbudgettet ud over de reserver, der allerede er afsat på ministerierne budgetter. Hvis udgifterne skrider yderligere, må der prioriteres. Der skal også skæres i de statslige tilskud og puljer, og udgifterne til den internationale indsats reduceres.

Det Konservative Folkeparti har viljen til at pege på de områder, hvor vi mener, der kan skrues ned for blusset. Og regeringspartierne er der med det samme med kritikken. Det ved vi, og det er også nemt. Regeringen peger ikke selv på besparelser, og så er det jo nemt at kritisere andres forslag. Det er bare ikke reelt. Endnu en gang må jeg trække statsministerens citat frem: Hvis regeringen spillede ud, vil der måske komme en reaktion fra dem, der skal være med til at tage ansvaret. Det vil vi ikke være fremmede for bliver en realitet.

Statsministeren er altså nervøs for, at det medfører reaktioner fra grupper, der bliver ramt, og for, at andre partier tager stilling til, om finansieringen er fornuftig, realistisk og politisk spiselig.

Det er opportunt at stikke hovedet i busken, men viljen til at stå ved sine prioriteringer er ikke desto mindre det, der er opgaven. Det er jo ikke muligt for befolkningen at afveje fornuften i et forslag, når man ikke kan få bare et eneste forslag til, hvor pengene skal komme fra.

Det Konservative Folkeparti har spillet ud i modsætning til regeringen. Vi har krone for krone peget på mulige besparelser. I modsætning til regeringen glemmer vi ikke, hvor værdierne til velfærd skabes: på de danske virksomheder. Derfor må de offentlige udgifter og med dem skatterne heller ikke blive så høje, at de undergraver det, der skal betale for velfærden, nemlig danskernes arbejde og initiativlyst. Vi tager afstand fra det stadige vrid på skatte- og afgiftsskruen. Det er fladt, og det er fantasiforladt.

Der skal være en sammenhæng mellem planer og den faktiske politik. Regeringen har fremlagt et hav af planer for samfundsudviklingen, først planer for år 2000, siden til år 2005 og nu frem til år 2010. Planerne skulle vise, at der er råd til bedre offentlig service uden at øge skatterne. Regeringen stillede tilmed en skatteletelse i udsigt. Og der skulle oprettes mange flere job i den private sektor.